

Rapport

Datum: 6 november 2007
Rapportnummer: 2007/239

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat:

een met naam genoemde arts van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) Den Haag hem bij deskundigenoordeel van 1 februari 2006 volledig arbeidsgeschikt heeft verklaard, terwijl verzoekers werkgever hem volledig arbeidsongeschikt achtte en verzoeker zichzelf gedeeltelijk arbeidsongeschikt achtte;

een met naam genoemde verzekeringsarts van het UWV Den Haag naar aanleiding van verzoekers aanvraag van 28 maart 2006 heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een nieuw toestandbeeld, waardoor het UWV bij brief van 20 april 2006 heeft geweigerd een (nieuw) deskundigenoordeel af te geven;

een met naam genoemde verzekeringsarts van het UWV Den Haag bij het beoordelen van de aanvraag deskundigenoordeel gedateerd 28 maart 2006 de bedrijfsarts in een telefoongesprek op 19 april 2006 heeft geadviseerd het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 niet op te volgen;

het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 is afgegeven door een met naam genoemde arts van het UWV Den Haag, niet zijnde een (geregistreerd) verzekeringsarts en niet staand onder supervisie van een (staf)verzekeringsarts.

Beoordeling

I. Ten aanzien van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006.

Bevindingen

1. Verzoekers werkgever achtte verzoeker per 23 januari 2006 volledig arbeidsongeschikt en meldde hem ziek bij de bedrijfsarts. De bedrijfsarts bevestigde het standpunt van de werkgever en verklaarde verzoeker per 23 januari 2006 volledig arbeidsongeschikt voor het eigen werk. Verzoeker achtte zichzelf echter per die datum slechts gedeeltelijk arbeidsongeschikt voor het eigen werk. Om die reden vroeg verzoeker op 25 januari 2006 bij het UWV een deskundigenoordeel aan over de aanwezigheid van passend werk in het eigen bedrijf (gedeeltelijke geschiktheid voor eigen werk, geschiktheid voor aangepast eigen werk, geschiktheid voor ander werk). Bij het aanvraagformulier deskundigenoordeel stuurde verzoeker een begeleidend schrijven mee, waarin hij aangaf dat de gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid werd onderschreven door zijn huisarts en psycholoog. Verzoeker schreef tevens dat zowel zijn werkgever als zijn bedrijfsarts geen medisch objectieve redenen gaven voor volledige arbeidsongeschiktheid. Verzoeker voerde zelf wél redenen aan voor gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid. Eén van die redenen was metabool

syndroom, maar dit was volgens verzoeker te verhelpen door beweging, dieet en medicijnen. De andere reden, die verzoeker aanvoerde, was de aanwezigheid van klachten door effecten van elektromagnetische velden. Verzoeker gaf zelf aan dat dit geen erkende medische diagnose was, maar wel een erkend syndroom. Verzoeker liet het UWV weten dat in een eerder stadium uitgebreid psychiatrisch en psychologisch onderzoek naar deze klachten had plaatsgevonden, maar dat dit geen diagnose had opgeleverd. De aanwezigheid van een somatoforme stoornis werd echter niet uitgesloten. Er was evenwel geen sprake van een psychiatrische stoornis. Verzoeker stelde in zijn aanvraag deskundigenoordeel dan ook voor om nader medisch onderzoek alsmede onderzoek naar zijn werkplek te laten verrichten. Verzoeker beschreef vervolgens nog uitgebreid de lichamelijke klachten, die hij ervaarde als gevolg van elektromagnetische stralingen, waaronder druk op zijn lichaam, opgezwollen handen en buik, erge pijn in buik en rug waardoor hij krom liep en een branderig, opgejaagd en uitgeput gevoel. Tijdens het spreekuur op 1 februari 2006 vertelde verzoeker nog aan de arts dat de pijnklachten op zijn werk het ergst waren en dat hij op 31 augustus 2005 op het werk onwel was geworden, waardoor hij met een ambulance naar het ziekenhuis was vervoerd. Na twee uur in het ziekenhuis mocht verzoeker weer naar huis. Ook liet verzoeker de arts van het UWV weten dat hij onder behandeling stond bij zijn huisarts en dat hij daags ná het spreekuur bij het UWV nog naar het ziekenhuis moest voor een echo van zijn buik.

2. De arts van het UWV stelde op 1 februari 2006 een rapportage op aan de hand van de door verzoeker aangeleverde schriftelijke en mondelinge informatie, de bevindingen naar aanleiding van het fysieke onderzoek tijdens het spreekuur én het telefoongesprek dat de arts voerde met de betrokken bedrijfsarts. In de rapportage schreef de arts dat de bedrijfsarts haar had meegedeeld dat hij een somatisatiestoornis aanwezig achtte bij verzoeker en hem nog niet belastbaar vond. De arts van het UWV oordeelde echter op basis van het gesprek dat zij met verzoeker had gevoerd tijdens het spreekuur dat hij zelfredzaam en sociaal actief was. De arts merkte in haar rapportage nog op dat het re-integratietraject door zowel de werkgever als de bedrijfsarts werd gestagneerd. Op basis van alle ingewonnen informatie concludeerde de arts dat verzoeker niet voldeed aan de uitzonderingscategorieën zoals beschreven in de geldende wet- en regelgeving, waardoor verzoeker dus volgens haar duurzaam benutbare mogelijkheden had. Hij was immers niet opgenomen in een ziekenhuis of instelling, niet bedlegerig, niet terminaal ziek en wel lichamelijk en psychisch zelfredzaam. De arts verklaarde verzoeker per 23 januari 2006 volledig arbeidsgeschikt voor arbeid, hetzij zijn eigen arbeid, hetzij passende/gangbare arbeid. De bedrijfsarts verklaarde verzoeker hierna alsnog volledig arbeidsgeschikt.

3. Verzoeker was niet tevreden met de uitkomst van het deskundigenoordeel en klaagde erover dat de betrokken arts van het UWV niet tot een zorgvuldig oordeel was gekomen. Verzoeker stelde dat hij juist onvoldoende zelfredzaam was en dat hij ook bijna geen sociale activiteiten meer had. Dat hij slechts een paar halve dagen zou kunnen werken en

geen volledige dagen. Tevens klaagde verzoeker erover dat de arts onvoldoende was ingegaan op de door hem geschetste lichamelijke klachten. Ook was de arts, naar zijn mening, in de rapportage niet ingegaan op de door hem tijdens het spreekuur genoemde diagnoses "ongedifferentieerde somatoforme stoornis" en "neurovegetatieve labiliteit", die op zijn gezondheidstoestand betrekking zouden hebben. Verzoeker was verder van mening dat de arts door hem volledig arbeidsgeschikt te verklaren onvoldoende oog had gehad voor zijn mogelijkheden tot re-integratie.

4. De Nationale ombudsman opende een onderzoek naar de klacht van verzoeker door de betrokken arts te vragen hoe zij tot de conclusie was gekomen dat verzoeker per 23 januari 2006 volledig arbeidsgeschikt was. De arts reageerde hierop door te stellen dat het onderzoek naar aanleiding van de aanvraag deskundigenoordeel conform de van toepassing zijnde wet- en regelgeving was verricht. Zij had het aanvraagformulier van verzoeker en de bijbehorende begeleidende brief bestudeerd, een gesprek met verzoeker gehad ten tijde van het spreekuur alsmede een lichamelijk onderzoek verricht. Tevens had zij met de toenmalig behandelend bedrijfsarts gebeld. Uit al deze onderzoeksbevindingen, zo deelde de arts mee, bleek dat er niet aan de criteria was voldaan om geen duurzaam benutbare mogelijkheden vast te stellen. Tevens waren er volgens de arts geen argumenten om een urenbeperking te duiden. Om die reden verklaarde zij verzoeker volledig arbeidsgeschikt per 23 januari 2006. De arts liet de Nationale ombudsman weten dat de diagnoses "ongedifferentieerde somatoforme stoornis" en "neurovegetatieve labiliteit" niet door verzoeker tijdens het spreekuur aan haar waren voorgelegd. Wel had de bedrijfsarts in het telefoongesprek de somatoforme stoornis genoemd. Dit was voor de arts echter geen reden om die diagnose verder mee te laten wegen in het deskundigenoordeel.

Beoordeling

5. De gedraging, waarover verzoeker klaagt, is dat de arts van het UWV hem op 1 februari 2006 middels een deskundigenoordeel volledig arbeidsgeschikt heeft verklaard, terwijl verzoekers werkgever en bedrijfsarts hem volledig arbeidsongeschikt achtten en verzoeker zichzelf gedeeltelijk arbeidsongeschikt achtte.

6. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit impliceert dat een (verzekerings)arts of arbeidsdeskundige van het UWV bij het afgeven van een deskundigenoordeel voor ogen houdt wat het doel is van het aangevraagde deskundigenoordeel.

7. Het doel van het door verzoeker op 25 januari 2006 aangevraagde deskundigenoordeel is een vastgelopen re-integratietraject uit de impasse te halen, althans de impasse tussen werkgever en werknemer te doorbreken indien de werknemer mogelijkheden tot passende arbeid ziet binnen het bedrijf, terwijl de werkgever daar anders over denkt. De Werkinstructie Deskundigenoordeel, waarin het doel van het deskundigenoordeel is

vastgelegd, is begin 2006 door het UWV uitgegeven en in de loop van de eerste helft van 2006 stapsgewijs is geïmplementeerd. Deze nieuwe werkinstructie was nog niet geïmplementeerd op het moment dat verzoeker op 25 januari 2006 een deskundigenoordeel aanvraag. Echter, het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel was zowel volgens de oude als de nieuwe werkinstructie hetzelfde.

8. Op grond van de voorhanden zijnde informatie oordeelde de arts dat verzoeker per 23 januari 2006 volledig arbeidsgeschikt was. Over de re-integratie van verzoeker schreef de arts in haar rapportage alleen dat de werkgever en de bedrijfsarts het re-integratietraject stagneerden. De arts ging in haar rapportage verder niet in op mogelijkheden om het gestagneerde re-integratietraject vlot te trekken dan wel uit de impasse te halen.

9. De Nationale ombudsman is van mening dat de arts het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel, te weten het uit de impasse halen van het re-integratietraject, niet voldoende voor ogen heeft gehad. Immers, het afgegeven deskundigenoordeel heeft op geen enkele wijze bijgedragen aan het oplossen van het geschil tussen verzoeker en zijn werkgever. Sterker nog, het heeft de verhouding tussen verzoeker en zijn werkgever (verder) verstoord. De bedrijfsarts heeft verzoeker namelijk naar aanleiding van het deskundigenoordeel alsnog volledig arbeidsgeschikt verklaard. De Nationale ombudsman concludeert dan ook dat de arts door verzoeker op 1 februari 2006 volledig arbeidsgeschikt te verklaren, zonder daarbij voldoende aandacht te besteden aan de re-integratie van verzoeker, niet heeft gehandeld in overeenstemming met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging op dit punt is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het op 20 april 2006 weigeren een nieuw deskundigenoordeel af te geven.

Bevindingen

1. Op 28 maart 2006 vroeg verzoeker een deskundigenoordeel aan over de volledige geschiktheid voor het eigen werk. Verzoeker kon zich namelijk niet vinden in de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 en achtte zichzelf inmiddels volledig arbeidsongeschikt. Zijn werkgever achtte hem inmiddels volledig arbeidsgeschikt. Verzoeker werd naar aanleiding van zijn nieuwe aanvraag uitgenodigd te verschijnen op het spreekuur van een verzekeringsarts. Tijdens dit spreekuur lichtte verzoeker zijn nieuwe aanvraag mondeling toe. Er vond geen fysiek onderzoek plaats. Enige tijd later nam de verzekeringsarts telefonisch contact op met verzoeker met de mededeling dat er geen nieuw deskundigenoordeel werd afgegeven, omdat er geen sprake was van een nieuw toestandbeeld of nieuwe omstandigheden ten opzichte van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006. Dit standpunt werd later door het UWV schriftelijk aan verzoeker bevestigd.

2. Verzoeker diende hierop een klacht in bij het UWV over de weigering een nieuw deskundigenoordeel af te geven. Hij stelde dat er wel degelijk een nieuw toestandsbeeld of nieuwe omstandigheden waren. Er waren zijns inziens nieuw vastgestelde en nieuw toegevoegde diagnoses, waaronder een "ongedifferentieerde somatoforme stoornis" en "irritated bowel syndroom". Het UWV liet verzoeker hierop weten dat de verzekeringsarts, in overleg met de stafverzekeringsarts, terecht tot de conclusie was gekomen dat er geen nieuw deskundigenoordeel moest worden afgegeven. Verzoekers klacht werd ongegrond verklaard.

3. Verzoeker legde zijn klacht over de weigering van het UWV een nieuw deskundigenoordeel af te geven vervolgens voor aan de Nationale ombudsman. Naar aanleiding van verzoekers klacht vroeg de Nationale ombudsman de betrokken verzekeringsarts hoe hij tot het oordeel was gekomen dat er geen nieuw toestandsbeeld of nieuwe omstandigheden waren ten opzichte van de situatie ten tijde van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006. De verzekeringsarts liet de Nationale ombudsman weten dat hem uit de mondelinge anamnese en de voorhanden zijnde gegevens was gebleken dat er geen wezenlijk verschil was in het klachtenbeeld. Na overleg met een collega en een stafverzekeringsarts besloot hij geen nieuw deskundigenoordeel af te geven, omdat het een en dezelfde medische problematiek betrof.

4. Op navraag van de Nationale ombudsman deelde de verzekeringsarts nog mee dat hij zich in de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 (dat verzoeker volledig arbeidsgeschikt was) kon vinden, maar dat de uitwerking mogelijk anders had kunnen zijn om adequate re-integratie te bewerkstelligen. Hij vond dat verzoekers werkgever en toenmalige bedrijfsarts de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 wel heel letterlijk hadden opgevat door verzoeker volledig beter te melden. De verzekeringsarts was duidelijk geworden dat de toenmalige bedrijfsarts voor verzoeker een behandelplan in gedachten had. Om die reden had hij op 19 april 2006 de, op dat moment behandelend, bedrijfsarts gebeld om aan te sturen op een goede re-integratie van verzoeker. Verzoeker liet de Nationale ombudsman weten dat het telefonische contact van de verzekeringsarts met de bedrijfsarts niets had veranderd aan het standpunt van de bedrijfsarts en werkgever. Zij achtten hem nog steeds volledig arbeidsgeschikt.

Beoordeling

5. De gedraging, waar verzoeker over klaagt is de weigering van de verzekeringsarts van het UWV om naar aanleiding van zijn aanvraag van 28 maart 2006 een nieuw deskundigenoordeel af te geven.

6. Het vereiste van professionaliteit is ook van toepassing op deze gedraging. Dit vereiste impliceert dat de verzekeringsarts voor ogen houdt wat het doel is van het aangevraagde deskundigenoordeel.

7. Verzoeker vroeg op 28 maart 2006 een deskundigenoordeel aan over de volledige geschiktheid voor het eigen werk. Een nieuw deskundigenoordeel wordt echter alleen afgegeven indien er sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden.

8. De verzekeringsarts weigerde een nieuw deskundigenoordeel af te geven, omdat hij geen nieuw toestandbeeld of nieuwe omstandigheden aanwezig achtte. Wat daar ook van zij, de Nationale ombudsman is van oordeel dat de arts, die het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 heeft afgegeven, niet zorgvuldig heeft gehandeld door verzoeker volledig arbeidsgeschikt te verklaren, zonder hierbij voldoende aandacht te besteden aan de re-integratie van verzoeker. In feite nam de verzekeringsarts, die de aanvraag van 28 maart 2006 had behandeld, hetzelfde standpunt in. Immers, hij vond dat verzoekers werkgever de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 wel heel letterlijk had opgevat door verzoeker volledig beter te melden en hij zag zich genoodzaakt om telefonisch contact op te nemen met de betrokken bedrijfsarts om aan te sturen op een goede re-integratie van verzoeker. De verzekeringsarts vond dus kennelijk dat het eerste deskundigenoordeel niet bijdroeg aan een goede re-integratie van verzoeker. Dit telefonische contact leidde echter niet tot een ander standpunt van de bedrijfsarts en de werkgever. Zij bleven verzoeker volledig arbeidsgeschikt achten. Daarmee heeft ook de verzekeringsarts, naar het oordeel van de Nationale ombudsman, het doel van het aangevraagde deskundigenoordeel onvoldoende voor ogen gehad.

9. De verzekeringsarts wist aan de hand van de voorhanden zijnde informatie dat verzoeker door zijn bedrijfsarts in eerste instantie volledig arbeidsongeschikt was verklaard om hem vervolgens nadat het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 was afgegeven alsnog volledig arbeidsgeschikt te verklaren. De verzekeringsarts had aan de hand van de aanvraag van 28 maart 2006 een nieuw deskundigenoordeel moeten afgeven om zo verzoekers positie ten opzichte van zijn werkgever te verstevigen en niet moeten volstaan met één telefoontje om daarmee te pogen de re-integratie van verzoeker bij te sturen. Het besluit van de verzekeringsarts om geen nieuw deskundigenoordeel te geven getuigt niet van de vereiste professionaliteit.

De onderzochte gedraging op dit punt is niet behoorlijk.

10. De Nationale ombudsman acht het van belang het UWV te wijzen op de impact van het afgeven van een deskundigenoordeel. Het UWV laat aan een ieder, die een deskundigenoordeel aanvraagt, weten dat een deskundigenoordeel een momentopname is en dat het oordeel geen rechtsgevolgen heeft. Dit is in theorie natuurlijk geheel juist, maar in de praktijk is een deskundigenoordeel van grote invloed op de verhouding tussen werknemer en werkgever, zoals onderhavige zaak laat zien. Het is dan ook van het grootste belang dat het UWV bij het afgeven van een deskundigenoordeel het doel van het betreffende deskundigenoordeel goed voor ogen houdt.

III. Ten aanzien van het telefonische contact op 19 april 2006 tussen verzekeringsarts en bedrijfsarts.

Bevindingen

1. Naar aanleiding van verzoekers aanvraag deskundigenoordeel van 28 maart 2006 nam de behandelend verzekeringsarts op 19 april 2006 telefonisch contact op met verzoekers toenmalige bedrijfsarts om verzoekers situatie te bespreken. Nog diezelfde dag liet de verzekeringsarts verzoeker telefonisch weten geen nieuw deskundigenoordeel af te zullen geven, omdat er naar zijn mening geen sprake was van een nieuw toestandsbeeld dan wel nieuwe omstandigheden om op het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 terug te komen.

2. Verzoeker diende een klacht in bij het UWV, omdat hij meende dat de verzekeringsarts de bedrijfsarts op 19 april 2006 had gebeld met het advies om de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 niet op te volgen. Volgens verzoeker deed de verzekeringsarts dit omdat de verzekeringsarts zich eigenlijk niet kon vinden in de conclusie van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006, maar hij om één of andere reden geen nieuw deskundigenoordeel mocht afgeven. Verzoeker baseerde zich hierbij op het telefonische contact dat hij op 19 april 2006 met de verzekeringsarts had. De verzekeringsarts zou in dit telefonische contact gezegd hebben dat hij de bedrijfsarts telefonisch had laten weten dat hij van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 mocht afwijken. Verzoeker baseerde zijn vermoeden ook op de handgeschreven aantekening van de verzekeringsarts, waarin stond "wel evt. BA (bedrijfsarts) informeren dat ze hun eigen oordeel moeten/mogen hebben en ze (zoals nu lijkt) niet onze adviezen moeten opvolgen". In reactie op zijn klacht liet het UWV verzoeker weten dat zijn vermoeden op een misverstand berustte. Volgens het UWV had de verzekeringsarts op 19 april 2006 de bedrijfsarts gebeld met de mededeling dat de bedrijfsarts in het kader van verzuimbegeleiding een eigen verantwoordelijkheid heeft. Van sturende informatie door de verzekeringsarts was geen sprake geweest. Het UWV verklaarde zijn klacht ongegrond.

3. Verzoeker wendde zich tot de Nationale ombudsman met zijn klacht, omdat hij niet tevreden was met de reactie van het UWV. De Nationale ombudsman vroeg hierop de verzekeringsarts om een reactie. De verzekeringsarts liet de Nationale ombudsman weten dat hij met zijn aantekening probeerde weer te geven wat hij met het (telefonische) overleg met de bedrijfsarts op 19 april 2006 beoogde, namelijk "de re-integratie (van verzoeker) mogelijk wat verder vlot te trekken door te willen wijzen op meer inspanning van de zijde van de bedrijfsarts dan louter uitspraak te doen over de arbeids(on)geschiktheid". De verzekeringsarts was namelijk van mening dat verzoekers werkgever de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 wel heel letterlijk had opgevat door verzoeker volledig beter te melden. De verzekeringsarts benadrukte vervolgens nog dat hij zich wel degelijk kon vinden in het deskundigenoordeel, dat zijn collega op 1 februari 2006 had

afgegeven. De Nationale ombudsman benaderde na ontvangst van deze reactie de betrokken bedrijfsarts met de vraag wat de verzekeringsarts hem op 19 april 2006 telefonisch had meegedeeld. De bedrijfsarts gaf in een schriftelijke reactie aan dat de verzekeringsarts hem had meegedeeld dat hij geen oordeel zou uitspreken op de aanvraag deskundigenoordeel van 28 maart 2006, omdat er geen nieuwe medische feiten waren. Naar aanleiding van zijn schriftelijke reactie nam de Nationale ombudsman telefonisch contact op met de bedrijfsarts om wat nadere vragen te stellen. De bedrijfsarts liet de Nationale ombudsman hierop weten dat de verzekeringsarts expliciet noch impliciet had gezegd dat hij, de bedrijfsarts, het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 niet zou moeten opvolgen.

Beoordeling

4. De gedraging, waarover verzoeker klaagt, is het door de verzekeringsarts in een telefoongesprek adviseren van de bedrijfsarts de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 niet op te volgen.

5. Verzoeker baseerde zijn klacht op zijn telefonische contact met de verzekeringsarts en op de handgeschreven aantekening, die de verzekeringsarts had gemaakt in het kader van de behandeling van verzoekers aanvraag deskundigenoordeel van 28 maart 2006. Volgens verzoeker bleek uit de aantekening dat de verzekeringsarts het niet eens was met de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006, maar dat hij geen nieuw deskundigenoordeel mocht afgeven. Om die reden zou de verzekeringsarts op 19 april 2006 telefonisch contact hebben gezocht met de bedrijfsarts om deze te bewegen het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 niet op te volgen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de uitleg, die verzoeker aan de telefonische informatie en de handgeschreven aantekening van de verzekeringsarts geeft, niet kan worden gevolgd. Zowel de verzekeringsarts als de bedrijfsarts verklaarden tegenover de Nationale ombudsman dat het niet opvolgen van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 expliciet noch impliciet aan de orde was gekomen in het telefoongesprek van 19 april 2006. Bovendien verklaarde de verzekeringsarts tegenover de Nationale ombudsman dat hij zich kon vinden in de uitkomst van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 en dat hij slechts telefonisch contact had opgenomen met de bedrijfsarts om zo aan te sturen op een goede re-integratie van verzoeker. De Nationale ombudsman heeft hierboven al geoordeeld dat de verzekeringsarts om de re-integratie vlot te trekken, niet had moeten volstaan met een telefoontje naar de bedrijfsarts, maar een nieuw deskundigenoordeel had moeten afgeven. Echter, nu het telefonische contact tussen de verzekeringsarts en de bedrijfsarts onderwerp is van een klacht van verzoeker, dient beoordeeld te worden wat er tussen betrokkenen gezegd is. Op dat punt bestaat er voor de Nationale ombudsman geen aanleiding te twifelen aan de verklaringen van de verzekeringsarts en de bedrijfsarts dat er over niets anders is gesproken dan de re-integratie van verzoeker. Het is de Nationale ombudsman dan ook niet gebleken dat de verzekeringsarts de bedrijfsarts heeft

geadviseerd het eerdere deskundigenoordeel niet op te volgen.

De onderzochte klacht mist feitelijke grondslag.

IV. Ten aanzien van het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 dat is afgegeven door een arts, niet zijnde verzekeringsarts.

Bevindingen

1. Het, door verzoeker op 25 januari 2006, aangevraagde deskundigenoordeel werd op 1 februari 2006 afgegeven door een arts van het UWV Den Haag. Deze arts was, op dat moment, nog geen (geregistreerd) verzekeringsarts en stond niet onder supervisie van een (staf)verzekeringsarts. Verzoeker stelde dat het deskundigenoordeel niet door een arts, maar uitsluitend door een (geregistreerd) verzekeringsarts afgegeven had mogen worden. En nu het deskundigenoordeel niet door een verzekeringsarts was afgegeven, was het geen zorgvuldig deskundigenoordeel.

2. Naar aanleiding van deze klacht vroeg de Nationale ombudsman het UWV welke deskundige een deskundigenoordeel mag afgeven. Het UWV liet de Nationale ombudsman weten dat met betrekking tot het afgeven van een deskundigenoordeel in wet- en regelgeving wordt gesproken over de inschakeling van een (ter zake) deskundige. Het is niet vereist dat de deskundige een arts, laat staan een (geregistreerd) verzekeringsarts, moet zijn. Bepaalde deskundigenoordelen kunnen, zo liet het UWV weten, worden afgegeven door arbeidsdeskundigen. Dit gebeurt als de medische component van de aanvraag niet zwaarwegend is. Het UWV gaf aan dat het deskundigenoordeel dat verzoeker op 25 januari 2006 aanvraag, te weten een oordeel over de aanwezigheid van passend werk in het eigen bedrijf, niet door een arts of een verzekeringsarts hoeft te worden afgegeven. Omdat de medische component van verzoekers aanvraag van 25 januari 2006 wel zwaarwegend was, heeft het UWV besloten het deskundigenoordeel niet af te laten geven door een arbeidsdeskundige, maar door een arts. Het UWV liet de Nationale ombudsman nog weten dat de betrokken arts op het moment van het afgeven van het deskundigenoordeel basisarts was, in opleiding tot verzekeringsarts. Zij was in de afrondende fase van haar opleiding tot verzekeringsarts, waardoor zij haar rapportages niet meer voor hoefde te leggen aan haar supervisor. Temeer daar het onderdeel praktijksholing reeds was afgesloten.

3. Het UWV heeft begin 2006 een Werkinstructie Deskundigenoordeel uitgegeven, die in de eerste helft van 2006 stapsgewijs is geïmplementeerd. Deze nieuwe werkinstructie was nog niet geïmplementeerd op het moment dat verzoeker op 25 januari 2006 een deskundigenoordeel aanvraag. In de nieuwe werkinstructie is vastgelegd dat de deskundige ten behoeve van het deskundigenoordeel over de volledige geschiktheid voor het eigen werk een geregistreerd verzekeringsarts moet zijn. Voor alle andere deskundigenoordelen kan het UWV een arbeidsdeskundige inschakelen. Volgens de oude

werkinstructie, geldend tot in de loop van 2006, werd er, ingeval een deskundigenoordeel over de volledige geschiktheid voor het eigen werk werd aangevraagd, een medisch deskundige ingeschakeld. Deze medisch deskundige was altijd een arts. Voor het afgeven van alle andere deskundigenoordelen kon het UWV volgens de oude werkinstructie een arbeidsdeskundige inschakelen.

Beoordeling

4. De gedraging, waarover verzoeker klaagt, is dat het UWV op 1 februari 2006 een deskundigenoordeel heeft laten afgeven door een arts, niet zijnde een verzekeringsarts en niet staand onder supervisie van een (staf)verzekeringsarts.

5. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit vereiste impliceert dat het UWV bij het bepalen van zijn keuze welke deskundige het aangevraagde deskundigenoordeel afhandelt de belangen van verzoeker zorgvuldig afweegt.

6. Uit de wet- en regelgeving en uit de Kamerstukken, die op het afgeven van een deskundigenoordeel door het UWV van toepassing zijn, blijkt niet dat een deskundigenoordeel uitsluitend mag worden afgegeven door een verzekeringsarts. Er wordt gesproken over het inschakelen van een (ter zake) deskundige. Het UWV heeft in zijn werkinstructie nader uitgewerkt welke deskundige welk soort deskundigenoordeel mag afgeven. In de Werkinstructie Deskundigenoordeel, die in de loop van de eerste helft van 2006 is geïmplementeerd, heeft het UWV bepaald, hoewel dit dus geen wettelijke plicht is, dat voor het afgeven van een deskundigenoordeel over de (on)geschiktheid tot werken, een verzekeringsarts wordt ingeschakeld. Voor het afgeven van de overige deskundigenoordelen heeft het UWV bepaald dat een arbeidsdeskundige mag worden ingeschakeld. Niet is vastgelegd dat deze deskundige bij het afgeven van een deskundigenoordeel onder supervisie van een (staf)verzekeringsarts moet staan. Het door verzoeker, op 25 januari 2006, aangevraagde deskundigenoordeel over de aanwezigheid van passend werk in het eigen bedrijf viel echter niet onder het regime van de nieuwe werkinstructie, omdat deze toen nog niet was geïmplementeerd. Volgens de oude werkinstructie, geldend tot in de loop van de eerste helft van 2006, schakelde het UWV voor een deskundigenoordeel over de aanwezigheid van passend werk in het eigen bedrijf een arbeidsdeskundige in. In de oude werkinstructie is niet vastgelegd dat deze deskundige onder supervisie van een (staf)verzekeringsarts moet staan. Voor het door verzoeker op 25 januari 2006 aangevraagde deskundigenoordeel is het trouwens niet van belang of de aanvraag onder het regime van de oude of de nieuwe werkinstructie valt. Zowel volgens de oude als de nieuwe werkinstructie hoefde het door verzoeker op 25 januari 2006 aangevraagde deskundigenoordeel niet door een verzekeringsarts te worden afgegeven.

7. De Nationale ombudsman acht het niet onjuist dat het deskundigenoordeel van 1 februari 2006 is afgegeven door een arts, die niet onder supervisie stond van een (staf)verzekeringsarts. Doordat het UWV de medische component van verzoekers aanvraag als zwaarwegend heeft aangemerkt en om die reden geen arbeidsdeskundige, maar een arts heeft ingeschakeld, heeft het UWV verzoekers belangen voldoende zorgvuldig afgewogen. Het inschakelen van een arts, niet zijnde een verzekeringsarts, voor de aanvraag van 25 januari 2006 is correct.

De onderzochte gedraging op dit punt is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Den Haag is:

gegrond ten aanzien van

- het bij deskundigenoordeel van 1 februari 2006 volledig arbeidsgeschikt verklaren van verzoeker, zonder daarbij voldoende aandacht te besteden aan de re-integratie van verzoeker en het op 20 april 2006 weigeren een nieuw deskundigenoordeel af te geven wegens schending van het vereiste van professionaliteit;

niet gegrond ten aanzien van

- het afgeven van een deskundigenoordeel op 1 februari 2006 door een arts.

De klacht mist feitelijke grondslag ten aanzien van het telefonische contact op 19 april 2006 tussen de verzekeringsarts en de bedrijfsarts.

Onderzoek

Op 28 april 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Den Haag, met een klacht over gedragingen van een arts en een verzekeringsarts van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Den Haag.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Amsterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken arts en de betrokken verzekeringsarts de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Tevens werden de arts en de verzekeringsarts een

aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reacties van verzoeker en UWV gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. De formulieren plus bijlagen waarmee verzoeker op 25 januari 2006 en op 28 maart 2006 een deskundigenoordeel heeft aangevraagd.
2. De rapportage behorend bij het op 1 februari 2006 door het UWV afgegeven deskundigenoordeel.
3. De brief van 20 april 2006, waarin het UWV heeft geweigerd een nieuw deskundigenoordeel af te geven.
4. De (klacht)brieven, die verzoeker op 12 en 14 maart 2006, 19, 24 en 28 april 2006 naar het UWV heeft gestuurd.
5. De brief van 27 april 2006 en de telefoonnotitie van 12 mei 2006 van het UWV, waarin verzoekers klacht ongegrond wordt verklaard.
6. Het verzoekschrift van 28 april 2006 gericht aan de Nationale ombudsman.
7. Reacties van verzoeker van 28 juni 2006, 9 en 11 augustus 2006, 14 september 2006, 30 december 2006, 1 januari 2007, 1 en 7 februari 2007, 23 maart 2007, 8 juni 2007, 17 juli 2007.
8. Reacties van het UWV en van de betrokken arts en betrokken verzekeringsarts van 26 oktober 2006, 9 en 16 november 2006, 7 februari 2007, 12 maart 2007, 30 mei 2007, 14 juni 2007 en 30 juli 2007.
9. Reacties van de bedrijfsarts van 2 en 12 maart 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (wet van 29 november 2001, Stb 624)

(...)

Artikel 30, eerste lid, aanhef en zonder e. en f.

"Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen heeft tot taak:

e. op verzoek van een werkgever of een werknemer een onderzoek instellen naar en een oordeel geven over het bestaan van ongeschiktheid tot werken, indien de werknemer een geschil heeft met zijn werkgever over recht op loon als bedoeld in artikel 629, eerste lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek of recht op bezoldiging als bedoeld in artikel 76a eerste lid van de Ziektewet of een onderzoek instellen naar en een oordeel geven over de nakoming van de werknemer van de verplichtingen bedoeld in artikel 660a van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek dan wel overeenkomstige bepalingen;

f. op verzoek van een werkgever of een werknemer dan wel een eigen risicodragers als bedoeld in artikel 1 eerste lid onderdeel h van de Ziektewet of personen als bedoeld in artikel 29 tweede lid onderdelen a, b en c van die wet, die laatstelijk tot hem in dienstbetrekking stonden, een onderzoek instellen naar en een oordeel geven over de aanwezigheid van passende arbeid, die de zieke werknemer voor de werkgever, respectievelijk de persoon die recht heeft op ziekengeld voor de eigenrisicodragers, in staat is te verrichten."

2. Burgerlijk Wetboek Boek 7, Boek 7 Bijzondere overeenkomsten

Artikel 629 a, eerste en derde lid

"1. de rechter wijst een vordering tot betaling van loon als bedoeld in artikel 629 af, indien bij de eis niet een verklaring is gevoegd van een deskundige, benoemd door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, genoemd in hoofdstuk 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, omtrent de verhindering van de werknemer om de bedongen of andere passende arbeid te verrichten respectievelijk diens nakoming van de verplichtingen bedoeld in artikel 660a.

(...)

3. de deskundige, die zijn benoeming heeft aanvaard, is verplicht zijn onderzoek onpartijdig en naar beste weten te volbrengen."

3. Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (besluit van 8 juli 2000, Stb 307)

Artikel 2, vijfde lid

"Benutbare mogelijkheden als bedoeld in het tweede tot en met het vierde lid zijn alleen dan niet aanwezig indien:

- a. betrokkene is opgenomen in een ziekenhuis of instelling als bedoeld in artikel 1, eerste lid onderdeel f van de Wet toelating zorginstellingen die zorg verleent waarop aanspraak bestaat ingevolge de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, met uitzondering van een inrichting waar geestelijk gestoorde delinquenten van overheidswege verpleegd worden;
- b. betrokkene bedlegerig is;
- c. betrokkene voor het uitvoeren van activiteiten van het dagelijkse leven dermate afhankelijk is dat hij lichamelijk niet zelfredzaam is; of
- d. betrokkene als gevolg van een ernstige psychische stoornis in zijn zelfverzorging, in zijn directe samenlevingsverband alsook in zijn sociale contacten, waaronder zijn werkrelaties, niet of dermate minimaal functioneert dat hij psychisch niet zelfredzaam is."

4. Werkinstructie Deskundigenoordeel van het UWV (in 2006 in fases geïmplementeerd)

"... Het deskundigenoordeel (on)geschiktheid tot werken is met name bedoeld om de positie van de zieke niet-vangnetter tegenover zijn werkgever te verstevigen nu het UWV bij ziekte in principe geen rol meer speelt. De overige deskundigenoordelen zijn bedoeld om een vastgelopen re-integratietraject uit de impasse te halen.

(...)

De deskundige ten behoeve van het oordeel over de (on)geschiktheid tot werken door het UWV is een geregistreerde verzekeringsarts. De deskundige ten behoeve van de overige oordelen door UWV is een arbeidsdeskundige..."